

İnsanı Felç eden 6 hastalık

Hucumat-ı Sitte

Hubbu Cah-Makam Şöhret Sevgisi

Hissi Havf-Korku Hissi

Tama-Açgözlülük Hırs

İrkçılık-Milliyetçilik

Enaniyet-Kendini Beğenme

Tenperverlik-Rahata Düşkünlük

(Sadeleştirilmiş Metin)

Altıncı Risale Olan Altıncı Kısım [Hücumât-ı Sitte]

Kur'an-ı Hakîm'in talebe ve hizmetkârlarını ikaz etmek ve aldanmamak için yazılmıştır.

وَلَا تَزْكُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ

"Zulmedenlere en küçük bir meyil dahi göstermeyin; yoksa Cehennem ateşi size de dokunur." Hûd Sûresi, 11:113.

Bu Altıncı Kısım, insan ve cin suretindeki şeytanların altı hilesini inşallah neticesiz bırakır ve hücum yollarının altısını kapatır.

Birinci Hile: İnsan suretindeki şeytanlar, cin suretindeki şeytanlardan aldıkları dersle, Kur'an cemaatinin fedakâr hizmetkârlarını makam sevgisi ve şöhret düşkünlüğü vasıtasıyla aldatmak, o kutsî hizmetten, manevî ve yüce cihaddan vazgeçirmek istiyorlar. Şöyle ki:

"**Hubb-u câh**" denilen şöhret hırsı, kendini beğendirmeye çalışma ve şan-şeref denilen riyakârca halka görünme isteği, başkalarının gözünde mevki sahibi olma arzusu insanda, bilhassa ehl-i dünyanın her ferdinde az veya çok vardır. Hatta o arzu için hayatını feda etme derecesinde şöhret düşkünlüğü insanı yönlendirir. Ahiret hayatını esas tutan kimseler için bu his gayet tehlikeli, ehl-i dünya için gayet gürültü patırtılı ve ızdıraplıdır; pek çok kötü ahlâk vasfının kaynağı ve insanların da en zayıf damarıdır. Yani bir insanı yakalamak ve yanına çekmek isteyen, bu hissini okşamakla onu kendine bağlar ve mağlup eder.

Kardeşlerim hakkında en çok korktuğum, bu zayıf damarlarından dinsizlerin faydalanması ihtimalidir. Bu hal beni çok düşündürüyor. Hakiki olmayan bazı biçare dostlarımı o şekilde yanlarına çekti, mânen tehlikeye attılar. HAŞİYE

Ey kardeşlerim ve Kur'an hizmetinde arkadaşlarım! Bu makam ve şöhret sevgisini kullanarak gelen aldatici ehl-i dünyanın hafiyelerine, dalâlet yolundakilerin propagandacılarına veya şeytanın talebelerine deyiniz ki: "Öncelikle Allah'ın rızası, O'nun Rahmanî iltifatı ve kabulü öyle bir makamdır ki, insanların alâkası ve takdiri ona nispeten bir zerre hükmündedir. Eğer rahmetin teveccühü, iltifatı varsa yeter. İnsanların alâkası, onun yansıması ve gölgesi olmak yönüyle makbuldür. Yoksa arzu edilecek bir şey değildir, çünkü kabir kapısında söner, beş para etmez!"

Makam sevgisi ve şöhret düşkünlüğü eğer susturulmaz ve yok edilmezse yüzünü başka tarafa çevirmek lâzımdır. Şöyle ki: Ahirete ait sevaplar için, dua kazanmak niyetiyle ve hizmetin güzel tesiri noktasında, gelecek temsildeki sırdan dolayı belki o hissin meşru bir tarafı bulunur. Mesela, Ayasofya Camii'nin fazilet ve kemâl sahibi, mübarek, muhterem zâtlarla dolu olduğu bir zamanda, avluda ve kapıda tek tük haylaz çocuklar, serseri ahlâksızlar, cami pencerelerinin üstünde ve yakınında eğlenceye düşkün yabancı seyirciler bulunsa... Bir adam camiye girip o cemaate katılsa ve güzel bir sesle, şirin bir tarzda Kur'an'dan bir aşir okusa, o vakit binlerce hakikat ehlinin bakışları ona döner; güzel bir alâka ve manevî bir dua ile o adama sevap kazandırır. Bu yalnız, haylaz çocukların, serseri inkârcıların ve tek tük yabancıların hoşuna gitmez.

Eğer adam o mübarek camiye, o büyük cemaatin içine girdiği vakit süflîce ve edepsizce, fuhşa dair şarkılar söylese, dans edip zıplasa o haylaz çocukları güldürür, o serseri ahlâksızları fuhşiyata teşvik ettiği için hoşlarına gider ve İslamiyet'in kusurunu görmekten lezzet alan yabancıların alaycı tebessümlerini kazanır. Fakat o büyük ve mübarek cemaatin bütün fertlerinin nefret eden ve aşağılayan bakışlarını üzerine çekecektir. Esfel-i sâfilîne, yani aşağıların aşağısına düşmüş gibi gözlerinde alçak görünecektir.

İşte aynen bu misaldeki gibi, İslam âlemi ve Asya büyük bir cami, müminler ve hakikat ehli zâtlar o camideki muhterem cemaattir. O haylaz çocuklar, çocuk akıllı dalkavuklardır. O serseri ahlâksızlar Frenk meşrep, milliyetsiz, dinsiz kimselerdir.

Yabancı seyirciler ise ecnebilerin fikirlerini neşreden gazetecilerdir. Her Müslümanın, bilhassa fazilet ve kemâl sahibi ise, bu camide derecesine göre bir yeri olur; görünür, dikkatli bakışlar ona çevrilir. Eğer İslamiyet'in esas sırlarından biri olan ihlâs ve Allah'ın rızası yolunda Kur'an-ı Hakîm'in ders verdiği kutsî hüküm ve hakikatlere uygun hareket edip ameller işlese, hal dili mânen Kur'an ayetlerini okusa, o vakit mânen İslam âleminin her bir ferdinin daimî virdi olan

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ

Allah'ım, erkek, kadın bütün mü'minleri mağfiret et. duasından hisse alır ve hepsiyle kardeşçe alâkası olur. Yalnız zararlı hayvanlar misali dalâlet yolundaki bazı kimselerce ve sakallı çocuklar hükmündeki bazı ahmaklarca kıymeti görülmez. Eğer o adam, şeref vesilesi saydığı bütün ecdadının, iftihar kaynağı bildiği bütün geçmişlerinin ve ruhen dayanak noktası kabul ettiği selef-i sâlihîn'in nuranî caddesini terk edip heveslerine ve nefsinin kötü arzularına uysa, riyakârca, şöhrete düşkün bir şekilde, bid'atlar çıkararak işler yapsa ve hareket etse, mânen bütün hakikat ehlinin ve müminlerin gözünde en alçak seviyeye düşer.

اتَّقُوا فِرَاسَةَ الْمُؤْمِنِ فَإِنَّهُ يَنْظُرُ بِنُورِ اللَّهِ

"Mü'minin ferasetinden sakının; çünkü o Allah'ın nuruyla bakar." Tirmizî sırrınca, müminler ne kadar basit ve cahil de olsalar, akılları almadığı halde, öyle kendini beğendirmeye çalışan adamları görünce kalben soğukluk duyar, mânen ondan nefret ederler. İşte makama düşkün ve şöhrete bağımlı adam – misaldeki ikinci adam– çok büyük bir cemaatin gözünde aşağıların aşağısına düşer. Önemsiz, alaycı ve saçmalayan bazı serserilerin gözünde ise geçici ve uğursuz bir makam kazanır.

الْأَخِلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ

"O gün dostlar birbirine düşman kesilir—ancak takvâ sahipleri müstesna." Zuhruf Sûresi sırrınca, dünyada zarara, berzahta azaba sebep ve ahirette düşman olan bazı yalancı dostlar bulur.

Misaldeki birinci adam, farz edelim makam sevgisini ve şöhret düşkünlüğünü kalbinden çıkarmasa bile ihlâsı ve Allah'ın rızasını esas tutmak ve makam sevgisini, şöhret düşkünlüğünü hedef yapmamak şartıyla, bir nevi meşru olan manevî makam, hem de muhteşem bir makam kazanır ki, o damarını mükemmel şekilde tatmin eder. Bu adam az, hem de pek az ve önemsiz bir şey kaybeder; buna karşılık çok, hem de pek çok kıymetli, zararsız şey bulur. Belki birkaç yılını kendinden kaçıtır; buna bedel çok mübarek mahlûkları arkadaş edinir, onlarla yakınlık, dostluk kurar. Veya ısırcı, yabani eşekarılarını kaçıtırıp mübarek rahmet şerbetçileri olan arıları kendine çeker. Onların elinden bal yer gibi öyle dostlar bulur ki, daima dualarıyla kevser misali feyizler, İslam âleminin her tarafından onun ruhuna içirilir ve amel defterine geçirilir.

Bir zaman dünyanın büyük bir makamını işgal eden küçük bir insan, şöhret yolunda büyük bir kabahat işleyerek İslam âleminin gözünde maskara olduğunda, geçen temsilin mealini ona ders verdim, başına vurdum. İyi sarstı, fakat kendimi makam sevgisinden ve şöhret düşkünlüğünden kurtaramadığım için o ikazım da onu uyandırmadı.

İkinci Hile

İnsanda en mühim ve esaslı hislerden biri korku hissidir. Aldatıcı zalimler, bu korku damarından çok istifade etmektedir. Onunla korkakları gemliyorlar. Ehl-i dünyanın hafiyeleri ve dalâlet yolundakilerin propagandacıları, avam tabakanın ve bilhassa âlimlerin bu damarından çok faydalanıyor. Onları korkutuyor, evhamlarını tahrik ediyorlar. Mesela, nasıl ki damda bulunan bir adamı tehlikeye atmak için hilekâr biri, o evhamlı adama zararlı görünen bir şeyi gösterip yersiz korkusunu tahrik ederek kova kova onu damın kenarına kadar getirir, baş aşağı düşürür ve adamın boynu kırılır. Aynen bunun gibi, çok önemsiz evhamla çok mühim şeyleri feda ettiriyorlar. Hatta bazı kimseler bir sinek beni ısırmasın diyerek yılanın ağzına girer.

Bir zaman –Allah rahmet etsin– mühim bir zât, kayığa binmekten korkuyordu. Onunla beraber bir akşam vakti İstanbul’dan köprüye geldik. Kayığa binmek gerekti. Araba yok, Eyüp Sultan’a gitmeye mecburuz. Israr ettim. Dedi ki:

— Korkuyorum, belki batarız!

Ona dedim:

— Bu Haliç’te tahminen kaç kayık var?

— Belki bin.

— Senede kaç kayık batar?

— Bir iki tane, bazı sene de hiç batmaz.

— Sene kaç gündür?

— Üç yüz altmış beş.

— Senin vehmine ilişen ve korkuna dokunan batma ihtimali, üç yüz altmış beş binde bir ihtimaldir.

Böyle bir ihtimalden korkan, değil insan, hayvan bile olamaz!

Hem dedim ki:

— Acaba kaç sene yaşayacağını tahmin ediyorsun?

— Ben ihtiyarım, belki on sene daha yaşama ihtimalim vardır.

— Ecel gizli olduğundan, her gün ölme ihtimali var. Öyleyse üç bin altı yüz günde her gün vefatın muhtemel. İşte kayığın batması gibi üç yüz binde bir ihtimal değil, belki üç binde bir ihtimal ile bugün ölümün muhtemeldir, titre ve ağla, vasiyetini hazırla.

Aklı başına geldi, titrediği halde kayığa bindirdim. Kayığın içinde ona şöyle dedim:

— Cenâb-ı Hak korku damarını hayatın korunması için vermiş, tahrip edilmesi için değil!

Ve o hissi, hayatı ağır, zor, elemli ve azap yapmak için vermemiştir. Tehlike iki, üç, dört ihtimalde bir, hatta beş altı ihtimalde bir ise tedbirli bir korku meşru olabilir. Fakat yirmi, otuz veya kırkta bir ihtimalden korkmak evhamdır, hayatı azaba çevirir. İşte ey kardeşlerim! Eğer dinsizlerin dalkavukları sizi korkutarak kutsî, manevî cihadınızdan vazgeçirmek için hücum ederlerse onlara deyiniz ki: “Biz Kur’an ehliyiz!

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ "Şüphesiz ki zikri (vahyi, Kur'ân'ı) Biz indirdik; onu koruyan da elbette Biziz." Hicr Sûresi, 15:9. sırrıyla, Kur'ân'ın kalesindeyiz.

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ "Allah bize yeter; O ne güzel vekildir." Âl-i İmrân Sûresi, 3:173. Ayeti etrafımızda sağlam bir surdur. Binlerce ihtimalden bir ihtimal ile şu kısa, fâni hayata küçük bir zarar gelir korkusundan, bizi irademizle ebedî hayatımıza yüzde yüz binlerce zarar verecek bir yola sevk edemezsiniz!"

Ve deyiniz ki: “Acaba Kur’an hizmetinde arkadaşımız, o kutsî hizmetin idaresinde üstadımız ve ustabaşımız olan Said Nursî’nin yüzünden, bizim gibi hak yolunda ona dost hak ehlinden kim zarar görmüş? Ve onun has talebelerinden kim belâya uğramış ki biz de uğrayacağız ve bu ihtimalden dolayı telaş edeceğiz? Bu kardeşimizin binlerce ahiret dostu ve kardeşi var. Yirmi otuz senedir toplum hayatına tesirli bir şekilde karıştığı halde, onun yüzünden bir kardeşinin zarar gördüğünü işitmedik.

Bilhassa o zaman elinde siyaset topuzu vardı. Şimdi o topuz yerine hakikat nuru var. Eskiden, 31 Mart hadisesinde gerçi onu da karıştırdılar, bazı dostlarını da ezdiler. Fakat sonra anlaşıldı ki, mesele başkaları tarafından çıkarılmış. Dostları onun yüzünden değil, onun düşmanları yüzünden belâ çektiler. Hem o zaman çok dostunu da kurtardı. Bundan dolayı, bin değil binlerce ihtimalden bir tek tehlike ihtimalinin verdiği korkuyla ebedî bir hazineyi elimizden kaçıracağımız, sizin gibi şeytanların aklından bile geçmemeli!"

Böyle deyip dalâlet ehlinin dalkavuklarının ağzına vurarak onları kovmalısınız. Hem o dalkavuklara deyin ki: "Yüz binlerce ihtimalden bir ihtimal değil, yüzde yüz ihtimalle bir helâk gelse dahi zerre kadar aklımız varsa korkup, onu bırakıp kaçmayacağız!" Çünkü tekrar tekrar tecrübelerle görülmüş ve görülüyor ki, gelen belâ ilk önce tehlike zamanında büyük kardeşine veyahut üstadına ihanet edenlerin başında patlar.

Hem onlara merhametsizce ceza verilmiş ve alçak gözüyle bakılmıştır. Onların hem bedeni hem de mânen zillet içinde ruhu ölmüştür. Onlara ceza verenler kalblerinde bir merhamet hissetmez, çünkü şöyle derler: 'Bunlar madem kendilerine sadık ve şefkatli üstadlarına karşı hain çıktılar, elbette çok alçaktırlar, merhamete değil aşağılanmaya lâyıktırlar.'"

Madem hakikat budur. Ve madem zalim, vicdansız bir adam birini yere atıp ayağıyla onun başını kesinlikle ezecek şekilde davransa, yerdeki kişi eğer o vahşi zalimin ayağını öpse o zillet yüzünden kalbi başından önce ezilir, ruhu bedeninden önce ölür. Hem başı gider hem de izzet ve haysiyeti mahvolur. O canavar ve vicdansız zalim karşısında zayıflık göstermekle ona kendisini ezmesi için cesaret verir. Eğer ayağı altındaki mazlum adam, o zalimin yüzüne tükürse kalbini ve ruhunu kurtarır, cesedi mazlum bir şehit olur. Evet, tükürün zalimlerin hayasız yüzlerine!..

Bir zaman İngiliz devleti İstanbul Boğazı'ndaki topları tahrip ve İstanbul'u işgal ettiği sırada, o devletin en büyük din dairesi olan Anglikan Kilisesi'nin başpapazı tarafından Meşihat-ı İslamiye'ye din hakkında altı soru soruldu. Ben de o zaman Dârü'l-Hikmeti'l- İslamiye üyesiydim. Bana dediler ki: "Bir cevap ver." Onlar altı soruya altı yüz kelimeyle cevap istiyordu. Ben şöyle dedim: "Altı yüz kelimeyle değil, altı kelimeyle de değil, hatta bir kelimeyle bile değil; belki bir tükürükle cevap veriyorum! Çünkü o devlet, işte görüyorsunuz, ayağını boğazımıza bastığı dakikada onun papazının gururlu bir şekilde üstümüzde soru sormasına karşılık yüzüne tükürmek gerekiyor. Tükürün o zalimlerin merhametsiz yüzüne!.."

Şimdi diyorum ki: Ey kardeşlerim! İngilizler gibi zorba bir hükümetin işgali zamanında onlara bu şekilde, yazıyla karşılık vermek yüzde yüz tehlikeliyken Kur'an'ın muhafazası bana kâfi geldiyse; size kıymetsiz zalimlerin elinden yüzde bir ihtimalle gelecek zararlara karşı elbette yüz derece daha kâfidir. Hem ey kardeşlerim! Çoğunuz askerlik yapmışsınız. Yapmayanlar da elbette işitmiştir. İşitmeyenler de benden işitsinler ki, en çok yaralananlar siperini bırakıp kaçanlardır. En az yara alanlar siperinde sabit ve kararlı duranlardır.

قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ

"De ki: Kaçıp durduğunuz ölüm mutlaka gelip sizi bulacaktır." Cum'a Sûresi, 62:8. ayeti, işaret ettiği mânâ ile gösteriyor ki: "Fırar edenler, kaçmaları sebebiyle ölümlerle daha çok karşılaşılıyorlar!"

Şeytanın Üçüncü Hilesi

Hırs ve açgözlülük yüzünden çoklarını avlıyorlar. Kur'an-ı Hakîm'in apaçık ayetlerinden feyiz alarak birçok risalede kesin delillerle ispat etmişiz ki: Meşru rızık, kuvvet ve iradenin derecesine göre değil; aksine aczini, fakr ve ihtiyacını ortaya koyma ölçüsünde geliyor. Bu hakikati gösteren sayısız işaret, emare ve delil vardır. Mesela:

Canlıların bir türü ve rızka muhtaç olan ağaçlar yerinde duruyor, rızıkları onlara koşup geliyor. Hayvanlar ise hırsla rızıklarının peşinde koştuklarından, ağaçlar gibi mükemmel beslenmiyorlar. Hem balıklar en aptal, iktidarsız hayvan türü oldukları ve kumun içinde yaşadıkları halde mükemmel beslenmeleri ve çoğunun semiz görünmesi; maymun ve tilki gibi zeki ve kuvvetli hayvanların tam beslenememekten dolayı cılız ve zayıf olması gösteriyor ki, rızka vasıta iktidar değil, fakr ve ihtiyacını ortaya koymaktır.

Hem insan olsun hayvan olsun, bütün yavruların güzelce beslenmesi... süt gibi, rahmet hazinesinden en tatlı bir hediye umulmadık tarzda, zayıflık ve aczlerine şefkat olarak onlara ihsan edilmesi... ve vahşi canavarların yiyeceğini zor elde etmesi de gösteriyor ki, helâl rızkın vesilesi aczdır, fakrını ve ihtiyacını ortaya koymaktır; zekâ ve iktidar değil.

Hem dünyada, milletler içinde şiddetli hırsıyla meşhur Yahudi milletinden daha fazla rızık peşinde koşan olmuyor. Halbuki zillet ve sefalet içinde geçim darlığına en çok onlar düşüyor. Zenginleri dahi sefil bir şekilde yaşıyor. Zaten faiz gibi gayrimeşru yollarla kazandıkları mal helâl rızık değil ki iddiamızı çürütsün. Hem pek çok edip ve âlimin fakir hali, pek çok aptalın servet ve zenginliği de gösteriyor ki, rızık elde etmenin vesilesi zekâ ve iktidar değil; aksine aczdır, fakr ve ihtiyacını ortaya koymaktır, tevekkül içinde bir teslimdir, sözle, hal diliyle ve fiilen bir duadır. İşte bu hakikati ilan eden

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

"Şüphesiz ki rızık veren, mutlak kudret ve kuvvet sahibi olan ancak Allah'tır." Zâriyat Sûresi, 51:58.

ayeti devamıza o kadar kuvvetli ve sağlam bir delildir ki, bütün bitkilerin, hayvanların ve yavruların lisanıyla okunuyor. Ve rızık isteyen her varlık cinsi, her topluluk şu ayeti hal diliyle okuyor. Madem rızık kaderle takdir olunmuştur ve ihsan ediliyor, veren de Cenâb-ı Hak'tır, o hem Rahîm hem Kerîm'dir. O'nun rahmetini itham etmek derecesinde ve keremini hafife alırcasına gayrimeşru bir tarzda yüzü suyu dökmekle vicdanını, belki bazı mukaddes değerlerini rüşvet verip uğursuz, bereketsiz haram bir malı kabul eden, bunun ne kadar katmerli bir divanelik olduğunu düşünsün. Evet, ehl-i dünya, bilhassa dalâlet yolundakiler parasını ucuz vermez, malını pek pahalı satar. Bir senelik dünya hayatına bir derece yardım edecek bir mal, karşılığında bazen sonsuz, ebedî hayatı yıkmaya sebep olur. İnsan o pis hırs ile Cenâb-ı Hak'ın gazabını kendine çeker ve dalâlet ehlinin hoşnutluğunu kazanmaya çalışır.

Ey kardeşlerim! Eğer ehl-i dünyanın dalkavukları ve dalâlet yolundaki münafıklar sizi insanın zayıf damarı olan şu hırs ve açgözlülük yüzünden yakalarsa, geçen hakikati düşünüp bu fakir kardeşinizi örnek alınız. Sizi bütün kuvvetimle temin ederim ki: Kanaat ve iktisat, hayatınızı devam ettirmenizi ve rızıkınızı maaştan daha iyi sağlar. Bilhassa size verilen o gayrimeşru para, karşılığını bin kat fazla isteyecek. Hem her saati size ebedî bir hazineyi açabilen Kur'an hizmetine set çekebilir veya hizmetinizde usanç verir. Bu öyle bir zarar ve boşluktur ki, her ay binlerce maaş verilse yerini dolduramaz.

İhtar: Dalâlet ehli, Kur'an-ı Hakîm'den alıp neşrettiğimiz iman ve Kur'an hakikatlerine karşı müdafaa ve cevap vermek elinden gelmediği için münafıkça, aldatarak kandırma ve hile tuzağını kullanıyor. Dostlarımı makam ve şöhret sevgisi, hırs, açgözlülük ve korku ile aldatmak, beni de bazı isnatlarla çürütmek istiyorlar. Biz kutsî hizmetimizde daima müspet hareket ediyoruz. Fakat maalesef, her hayırlı işte bulunan mânileri defetme vazifesi bizi bazen menfî harekete yöneltiyor. İşte bunun içindir ki, münafıkların hilekârca propagandasına karşı kardeşlerimi geçen şu üç nokta ile ikaz ediyorum. Onlara gelen hücumu defetmeye çalışıyorum. Şimdi en mühim hücumlardan biri benim şahsımadır. Diyorlar ki: "Said Kürt'tür, neden ona bu kadar hürmet ediyor, arkasına düşüyorsunuz?" İşte böyle diyenleri susturmak için şeytanın dördüncü hilesini mecburen, istemediğim halde Eski Said lisanıyla söyleyeceğim.

Şeytanın Dördüncü Hilesi

Şeytanın telkini ve dalâlet ehlinin yoldan çıkarmasıyla bana karşı propaganda ile saldıran ve mühim mevkileri işgal eden bazı dinsizler, kardeşlerimi aldatmak ve onların milli damarlarını tahrik etmek için diyorlar ki: “Siz Türksünüz. Maşallah, Türklerde her çeşit âlim ve kâmil zât vardır. Said bir Kürt'tür. Milliyetinizden olmayan biriyle iş birliği yapmak milli şeref ve haysiyete terstir!”

Cevap: Ey bedbaht dinsiz! Ben –Allah’a hamdolsun– Müslümanım! Kutsî milletimin her devirde üç yüz elli milyon ferdi vardır. Böyle ebedî bir kardeşliği kuran, dualarıyla bana yardım eden ve içinde Kürtlerin büyük çoğunluğu bulunan üç yüz elli milyon kardeşi ırkçılık ve menfî milliyetçilik fikrine feda etmekten ve o sayısız mübarek kardeşler yerine Kürt ismini taşıyan, Kürt ırkından sayılan belli birkaç dinsizi veya mezhepsiz bir yola girenleri kazanmaktan yüz bin defa Allah’a sığınıyorum!.. Ey dinsiz! Ancak senin gibi ahmaklar, Macar kâfirlerin veyahut dinsizleşmiş, Frenkleşmiş birkaç Türk'ün geçici, dünyaca dahi faydasız kardeşliklerini kazanmak için üç yüz elli milyon hakiki, nuranî faydalar sağlayan bir cemaatin bâki kardeşliğini terk eder.

Yirmi Altıncı Mektup'un üçüncü meselesinde menfî milliyetçiliğin mahiyetini ve zararlarını delilleriyle gösterdiğimizden, konuyu ona havale edip yalnız o kısmın sonunda özetlenen bir hakikati burada bir derece açıklayacağız. Türkçülük perdesi altına giren ve hakikatte Türk düşmanı olan, hamiyet yani dinî ve milli haysiyet sahibi görünmeye çalışan o dinsizlere derim ki:

İslam milleti ile ebedî ve hakiki bir kardeşlikle; Türk denilen bu vatanın müminleriyle de şiddetli ve pek hakiki bir şekilde alâkadam. Bin seneye yakın, Kur'an'ın bayrağını cihanın her tarafında zaferlerle gezdiren bu vatanın evlatlarına, İslamiyet adına iftihar ederek ve taraftar olarak muhabbet besliyorum. Sen ise ey hamiyet sahibi görünmeye çalışan sahtekâr! Türk'ün hakiki, milli iftihar kaynağını unutturacak bir şekilde mecazi, ırkçılığa dayanan, geçici ve kin güden bir kardeşliğin var. Sana soruyorum: Türk milleti, yalnız yirmi ile kırk yaş arasındaki gafil ve hevesli gençlerden mi ibarettir? Hem onlar için faydalı olan ve haklarında milli hamiyetin gerektirdiği hizmet, yalnız gafletlerini artıran, onları ahlâksızlıklara alıştıran ve dinen yasak şeylere cesaret veren Frenk meşrep terbiyede midir? Ve onları ihtiyarlığa ağlatacak olan geçici bir şekilde güldürmekte midir? Eğer milli şeref ve haysiyet bunlardan ibaretse, ileri ve mesut hayat bu ise, evet sen böyle Türkçü ve böyle milliyetçi isen ben o Türkçülükten kaçıyorum, sen de benden kaçabilirsin! Zerre kadar hamiyetin, şuurun ve insafın varsa şimdiki şu sınıflandırmaya bak, cevap ver. Şöyle ki:

Türk milleti denilen şu vatan evladı altı kısımdır. Birinci kısım, salih kimseler ve takva sahipleridir. İkinci kısım, musibete uğramışlar ve hastalardır. Üçüncü kısım, ihtiyarlardır. Dördüncü kısım, çocuklardır. Beşinci kısım, fakirler ve zayıflardır. Altıncı kısım ise gençlerdir. Acaba ilk beş kısım Türk değil mi? Onların milli şeref ve haysiyetten hisseleri yok mu? Acaba altıncı kısma sarhoşça bir keyif vermek yolunda o beş zümreyi incitmek, keyiflerini kaçırmak, tesellilerini kırmak milli hamiyet mi, yoksa bu millete düşmanlık mıdır? “el-Hükmü li'l-ekser” sırrınca, çoğunluğa zararı dokunan düşmandır, dost değil!

Sana soruyorum: Birinci kısım olan müminlerin ve takva sahiplerinin en büyük menfaati, Frenk meşrep bir medeniyette midir? Yoksa iman hakikatlerinin nurlarıyla ebedî saadeti düşünüp çok arzu duydukları, âşık oldukları hak yolunda gitmekte ve hakiki teselli bulmakta mıdır? Senin gibi dalâlette giden sözde hamiyet sahiplerinin tuttuğu yol, takva sahibi müminlerin manevî nurlarını söndürüyor, hakiki tesellilerini bozuyor, ölümü ebedî yokluk ve kabri daimî, sonsuz bir ayrılık kapısı olarak gösteriyor.

İkinci kısım olan musibete uğramışların, hastaların ve hayatından ümidi kesmiş kimselerin menfaati, Frenk meşrep bir şekilde, dinsizce medeniyet terbiyesinde midir? Halbuki o biçareler bir nur, bir teselli istiyor... musibetlerine karşılık bir mükâfat istiyor... kendilerine zulmedenlerden intikamlarını almak ve yaklaştıkları kabir kapısındaki dehşeti defetmek istiyor.

Sizin gibiler sahtekârca hamiyetinizle çok şefkate, okşanmaya lâıyk ve muhtaç o biçare musibetzedelerin kalblerine iğne batırıyor, başlarına tokmak vuruyorsunuz! Merhametsizce ümitlerini kırıyor, onları mutlak bir ümitsizliğe düşürüyorsunuz!.. Milli şeref ve haysiyet bu mudur? Millete böyle mi faydanız dokunuyor?

Üçüncü kısım olan ihtiyarlar, milletin üçte birini meydana getiriyor. Bunlar kabre, ölüme yaklaşıyor, dünyadan uzaklaşıyor, ahirete yanaşıyorlar. Böyölelerinin menfaati, nuru ve tesellisi, Hülâgu ve Cengiz gibi zalimlerin gaddarca maceralarını dinlemekte midir? Ve ahireti unutturacak, onları dünyaya bağlayacak neticesiz, mânen alçalma olan, görünüşte ise yükselme ve ilerleme denilen şimdiki tarzda hareketinizde midir? Ahirete ait nur sinemada mıdır? Ve hakiki teselli tiyatrodadır mıdır? Bu biçare ihtiyarlar hamiyetten hürmet isterken, onları manevî bir bıçakla kesmek hükmünde, “ebedî idama, yokluğa sevk ediliyorsunuz” fikrini vermek ve rahmet kapısı olarak düşündükleri kabir kapısını ejderha ağzına çevirmek, manevî kulaklarına “Sen oraya gideceksin!” diye üflemek milli hamiyet ise böyle hamiyetten yüz bin defa Allah sığırız!

Dördüncü kısım, çocuklardır. Onlar milli hamiyetten merhamet ister, şefkat bekler. Onların da zayıflık, acz ve kuvvetsizlikleri noktasında merhametli, kudretli bir Hâlık'ı bilmekle ruhları ferahlayabilir, kabiliyetleri mesut bir şekilde açığa çıkıp gelişebilir. İleride, dünyadaki müthiş korkulara ve durumlara karşı koyabilecek, imandan gelen bir tevekkül ve İslam'ın verdiği teslimiyetin telkinleriyle o masumlar hayata istekli bakabilirler. Acaba bu, alâkalarının pek az olduğu ileri medeniyet derslerini... manevî kuvvetlerini kırarak, ruhlarını söndürecek, nursuz, sırf maddî felsefe düsturlarını öğrenmekle mi olur?

Eğer insan bir cesetten ibaret olsaydı ve kafasında akıl bulunmasaydı, belki o masum çocukları bir süreliğine eğlendirecek medeni terbiye dediğiniz ve milli terbiye süsü verdiğiniz bu Frenk usulü, onlara çocukça bir oyuncak olarak dünyevî bir menfaat sağlayabilirdi. Mademki o masumlar hayatın telaş ve sıkıntılarına atılacaklar ve mademki insandılar, elbette küçük kalblerinde çok uzun arzuları olacak ve küçük kafalarında büyük maksatlar doğacak. Madem hakikat böyledir, onlara şefkatin gereği olarak, son derece fakr ve aczlerine gayet kuvvetli bir dayanak noktasını ve tükenmez bir yardım kaynağını, kalblerinde Allah'a ve ahirete iman suretinde yerleştirmek lâzımdır. Onlara şefkat ve merhamet bununla olur. Aksi, divane bir annenin çocuğunu bıçakla kesmesi gibi, milli şeref ve haysiyet sarhoşluğuyla o biçare masumları mânen boğazlamaktır. Bedenini beslemek için beynini ve kalbini çıkarıp ona yedirmek gibi vahşice bir merhametsizlik, bir zulümdür.

Beşinci kısım, fakirler ve zayıflardır. Acaba hayatın ağır yükümlülüklerini elem verici bir şekilde taşıyan fakirlerin... hayatın müthiş telaş ve sıkıntıları karşısında çok üzölen, bunların tesiri altında kalan zayıfların milli şeref ve haysiyetten hisseleri yok mudur?

Hamiyet bu biçarelerin ümitsizliğini ve elemi artırır, haram zevklere düşkün bir kısım zenginlerin heveslerinin oyuncağı ve bazı zalim, kuvvetli kimselerin şöhret ve bedbahtlık vesilesi olan Frenk meşrep, utanmazca ve firavunca, medeniyetperverlik adı altındaki hareketlerinizde midir? Bu biçare fakirlerin yarasına merhem, ırkçılık fikrinden değil; aksine, İslamiyet'in kutsî eczanesinden çıkabilir. Zayıfların kuvveti ve haksızlığa karşı dayanma gücü, karanlık ve tesadüfe bağlı, şuursuz, tabiatçı felsefeden değil; İslamî hamiyetten ve kutsî İslam milliyetinden alınır!..

Altıncı kısım, gençlerdir. Gençlikleri eğer daimî olsaydı, menfî milliyetçilikle içirdiğiniz şarabın onlara geçici bir menfaati, bir faydası dokunurdu. Fakat gençliğin lezzetli sarhoşluğundan ihtiyarlıkta elemle ayılmaları ve o tatlı uykudan ihtiyarlık sabahında acı ve pişmanlıkla uyanmalarıyla, o şarabın verdiği baş ağrısı ve sıkıntı onları çok ağlatacak. O lezzetli rüyanın bitmesindeki elem çok hazin bir şekilde üzecek. “Eyvah! Hem gençlik hem ömür gitti, her şeyimi kaybetmiş olarak kabre gidiyorum; keşke aklımı başıma alsaydım.” dedirtecek. Acaba gençlerin milli hamiyetten hissesi, az bir zamanda geçici bir keyif almak için pek uzun bir süre acı ve pişmanlıkla ağlamak mıdır? Yoksa onların dünya saadeti ve hayat lezzeti; güzel, şirin gençlik nimetinin şükrünü yerine getirerek o fâni gençlik nimetini haram zevk ve eğlencelerle değil, istikamet yolunda sarf etmekle ve ibadetle mânen bâki kılmakta mıdır, saadet yurdu olan ahirette ebedî bir gençlik kazanmakta mıdır? Zerre kadar şuurun varsa söyle!..

Kıscası: Eğer Türk milleti, yalnız altıncı kısımdaki gençlerden ibaret olsa, onların da gençlikleri daimî kalsa ve dünyadan başka yerleri bulunmasa, sizin Türkçülük perdesi altındaki Frenk meşrep hareketleriniz milli hamiyetten sayılabilir. O zaman benim gibi dünya hayatına az kıymet veren, ırkçılık fikrini frengi illeti gibi bir hastalık gören, gençleri gayrimeşru keyif ve heveslerden menetmeye çalışan, başka memlekette dünyaya gelmiş bir adam hakkında, "O Kürt'tür, arkasına düşmeyiniz." diyebilirdiniz ve bunu demeye hakkınız olurdu.

Fakat madem Türk adı altındaki şu vatan evladı, daha önce ifade edildiği gibi, altı kısımdır. Beş kısma zarar vermek, onların keyfini kaçırmak ve yalnız bir tek kısma geçici, dünyevî ve sonu uğursuz bir keyif sağlamak, belki onları sarhoş etmek elbette Türk milletine dostluk değil, düşmanlıktır. Evet, ben ırkça Türk sayılmıyorum fakat Türklerin takva sahibi olanlar, musibete uğramışlar, ihtiyarlar, çocuklar, zayıflar ve fakirler zümresi için bütün kuvvetimle, tam bir şevkle, şefkatli bir şekilde, kardeşçe çalışmışım ve çalışıyorum. Altıncı kısım olan gençleri de dünya hayatını zehirleyecek, ahiret hayatını mahvedecek ve bir saat gülmeye bedel bir sene ağlamayı netice veren gayrimeşru hareketlerden vazgeçirmek istiyorum. Yalnız bu altı yedi sene değil, belki yirmi senedir Kur'an'dan alıp Türkçe neşrettiğim eserler meydandadır.

Evet –Allah'a hamdolsun– Kur'an-ı Hakîm'in nurlar madeninden alınan eserlerle, ihtiyarların en çok istedikleri nur gösteriliyor. Musibete uğramışlara ve hastalara panzehir gibi en faydalı ilaçlar, Kur'an'ın kutsî eczanesinde gösteriliyor... İhtiyarları en çok düşündüren kabir kapısının rahmet kapısı olduğu, idam kapısı olmadığı o Kur'an nurları ile gösterildi... Çocukların nazik kalblerinde sayısız musibete ve zararlı şeylere karşı gayet kuvvetli bir dayanak noktası, sınırsız emel ve arzularını tatmin edecek bir yardım kaynağı Kur'an-ı Hakîm'in madeninden çıkarıldı, gösterildi ve ondan bilfiil faydalanmaları sağlandı... Ve fakirler, zayıflar zümresini en çok ezen, üzen hayatın ağır yükümlülükleri Kur'an-ı Hakîm'in iman hakikatleriyle hafifletildi.

İşte bunlar Türk milletinin altı kısmından beşidir; menfaatleri için çalışıyoruz. Altıncı kısım, gençlerdir. Onların iyilerine karşı ciddi kardeşlik hissimiz var. Senin gibi dinsizlerle hiçbir şekilde dostluğumuz yok! Çünkü dinden çıkanları ve Türk milletinin iftihar ettiği bütün hakiki unsurları taşıyan İslam milletinden ayrılmak isteyenleri Türk saymıyor, Türk perdesi altına girmiş Frenk olarak görüyoruz! Yüz bin defa Türkçüyüz deyip dava etseler hakikat ehlini kandıramazlar. Zira fiilleri, hareketleri onların davasını yalanlıyor.

İşte ey Frenk meşrepler ve propagandayla hakiki kardeşlerimi benden soğutmaya çalışan dinsizler! Bu millete faydanız nedir? Birinci kısım olan takva sahiplerinin ve salih kimselerin nurunu söndürüyorsunuz... Merhamete ve okşanmaya lâayık ikinci kısmın yaralarına zehir serpiyorsunuz... Hürmete çok lâayık olan üçüncü kısmın tesellisini kırıyor, onları mutlak bir ümitsizliğe atıyorsunuz... Şefkate çok muhtaç dördüncü kısmın manevî kuvvetini tamamen kırıyor ve hakiki insanlığını söndürüyorsunuz... Ve yardıma, teselliye çok muhtaç olan beşinci kısmın ümitlerini, yardım isteklerini neticesiz bırakıp onlar için hayatı ölümden daha dehşetli bir hale çeviriyorsunuz. İkaza ve ayılmaya çok muhtaç olan altıncı kısma da gençlik uykusu içinde öyle bir şarap içiriyorsunuz ki, o şarabın verdiği baş ağrısı pek elemli, pek dehşetlidir. Acaba milli hamiyetiniz bu mudur ki, uğruna pek çok mukaddes değeri feda ediyorsunuz. O Türkçülüğün Türklere faydası bu şekilde midir? Ondan yüz bin defa Allah'a sığınırız!

Ey efendiler! Bilirim ki, hak noktasında mağlup olduğunuz zaman kuvvete müracaat edersiniz. Kuvvetin hakta olması hakkın kuvvette olmaması sırrıyla, dünyayı başıma ateş yapsanız Kur'an hakikatine feda bu baş size eğilmeyecektir. Hem size şunu da haber veriyorum ki: Değil sizin gibi sayılı, milletin gözünde mânen nefret edilen bir kısım adamlar, belki böyle binlercesi bana maddî düşmanlık etse önemsemeyeceğim ve onlara bazı zararlı hayvanlardan daha fazla kıymet vermeyeceğim. Çünkü bana karşı ne yapacaksınız? Yapacağınız iş ya hayatıma son vermek ya da hizmetimi bozmak olur. Bu ikisinden başka dünyayla alâkam yok. Hayatın başına gelen ecel, gözle görür derecede kesin inanmışım ki, değişmiyor, kaderle takdir edilmiştir.

Madem böyledir, Hak yolunda şehadet ile ölmekten değil çekinmek, bunu büyük bir arzuyla bekliyorum. Bilhassa ben ihtiyarladım, bir seneden fazla zor yaşayacağımı düşünüyorum. Görünüşteki bir sene ömrü, şehadet vasıtasıyla kazanılan sonsuz, bâki bir ömürle değiştirmek benim gibilerin en yüce bir maksadı, gayesi olur. Kur'an ve iman hizmetinde ise –hamdolsun– Cenâb-ı Hak rahmetiyle bana öyle kardeşler vermiş ki, vefatım ile o hizmet bir yerine çok merkezde yapılacak. Dilim ölümle susturulsa bile pek çok kuvvetli dil benim yerime konuşur, o hizmeti devam ettirir. Hatta diyebilirim ki, nasıl bir tohum toprak altına girip ölmekle bir sümülün hayatını netice verir, bir taneye bedel yüz tane vazife başına geçer. Aynen öyle de, ölümüm o hizmete hayatımdan daha fazla vesile olur ümidini besliyorum.

Şeytanın Beşinci Hilesi

Dalâlet ehlinin taraftarları, enaniyetten yani benlik ve gururdan istifade edip kardeşlerimi benim yanımdan çekmek istiyorlar. Hakikaten insanda en tehlikeli damar enaniyettir ve insanın en zayıf damarı da odur. Onu okşamakla bir insana çok fena şeyleri yaptırabilirler. Ey kardeşlerim! Dikkat ediniz, sizi enaniyette vurmasın, onunla avlamasınlar. Hem biliniz ki, şu asırda dalâlet ehli benlik ve gurura binmiş, dalâlet vadilerinde koşuyor. Hak ehli ancak benliği ve gururu terk etmekle hakka hizmet edebilir. Benliğini öne çıkarmakta ve gururlanmakta haklı bile olsa, mademki ötekilere benzer ve onlar da onu kendileri gibi nefesine düşkün zannederler; bu, hakka hizmete karşı bir haksızlıktır.

Bununla beraber, etrafına topladığımız Kur'an hizmeti, benliği ve gururu kabul etmiyor, "biz" denmesini istiyor. "Ben demeyiniz, biz deyiniz." diyor. Elbette kanaat getirmişsinizdir ki, bu fakir kardeşiniz meydana enaniyet ile çıkmamış. Sizi benliğine hizmetkâr yapmıyor. Belki, enaniyetsiz bir Kur'an hizmetkârı olarak şahsını size göstermiş, kendini beğenmemeyi ve benliğine taraftar olmamayı yol kabul etmiş. Hem kesin deliller size ispatlamıştır ki, istifade için ortaya konulan eserler herkesin malıdır, yani Kur'an-ı Hakîm'den süzülüp gelmiştir. Hiç kimse enaniyetiyle onları sahiplenemez! Haydi farz-ı muhal, ben o eserlere sahip çıkıyorum; bir kardeşimin dediği gibi, madem bu Kur'anî hakikat kapısı açıldı, ilim ve kemâl sahipleri benim noksanlığıma ve önemsizliğime bakmadan arkamda bulunmaktan çekinmemeli ve kaçınmamalıdır.

Selef-i sâlihînin ve hakikati araştırıp delilleriyle bilen âlimlerin eserleri gerçi her derde deva büyük birer hazinedir, fakat bazı zaman olur ki bir anahtar bir hazineden daha önemlidir. Çünkü hazine kapalıdır, fakat bir anahtar çok hazineyi açabilir. Zannedirim ki, ilimden gelen enaniyeti fazla olan zâtlar da şunu anladılar: Neşredilen Sözler, Kur'an hakikatlerinin birer anahtarı ve o hakikatleri inkâr etmeye çalışanların başına inen birer elmas kılıçtır. Fazilet sahibi, kâmil ve ilimden gelen kuvvetli bir enaniyet taşıyan o zâtlar bilsin ki, bana değil Kur'an-ı Hakîm'e talebe oluyorlar. Ben de onların bir ders arkadaşım. Haydi, farz-ı muhal ben üstadlık dava etsem, madem şimdi avamdan havas tabakaya kadar müminleri düştükleri vehim ve şüphelerden kurtarmanın çaresini bulduk; o âlimler ya daha kolay bir çare bulsun ya da bu çareyi gerekli görüp ders versin, ona taraftar olsunlar. İlmini kötü gayeler ve çıkarları için kullanan âlimler hakkında büyük bir tehdit var. Bu zamanda ilim ehli çok dikkat etmeli!

Haydi diyelim ki, düşmanlarımızın zannettiği gibi ben, benlik hesabına böyle bir hizmette bulunuyorum. Acaba dünyevî ve milli bir maksat için pek çok kişi enaniyeti terk edip tam bir sadakatle firavun meşrep bir adamın etrafına toplanarak sağlam bir dayanışmayla iş gördükleri halde... bu kardeşinizin, kendi enaniyetini gizlemekle beraber –o dünyevî komitenin onbaşıları gibi enaniyeti terk ederek– Kur'an hakikatleri etrafında bir dayanışmayı sizden istemeye hakkı yok mudur? Sizin en büyük âlimleriniz de ona "Lebbeyk" dememekte haksız değiller midir?

Kardeşlerim, enaniyetin işimizde en tehlikeli tarafı kıskançlıktır. Eğer sırf Allah için olmazsa kıskançlık işimize müdahale eder, onu bozar. Nasıl ki bir insanın bir eli diğerini kıskanmaz, gözü kulağına haset etmez ve kalbi akıyla rakip olmaz. Aynen öyle de, bu heyetimizin şahs-ı manevîsinde her biriniz bir duygu, bir âzâ hükmündesiniz. Birbirinizle rekabet değil, aksine, birbirinizin meziyetiyle iftihar etmek, ondan hoşlanmak vicdani bir vazifenizdir.

Bir şey daha kaldı, en tehlikelisi de odur ki: İçinizde ve dostlarınızda bu fakir kardeşinize karşı bir kıskançlık damarının bulunmasıdır. Aranızda mühim ilim ehli de var. İlim ehlinin bir kısmında, ilimden kaynaklanan bir enaniyet bulunur. Kendisi mütevazı da olsa o yönden enaniyetlidir. Enaniyetini çabuk bırakmaz. Kalbi, aklı ne kadar yapışsa da nefsi o ilimden gelen enaniyeti sebebiyle ayrıcalık bekler, kendini satmak, hatta yazılan risalelerle boy ölçüşmek ister. Kalbi risaleleri sevdiği, aklı beğendiği ve yüksek bulduğu halde, nefsi ilimden gelen enaniyet yüzünden kıskançlıkla gizli bir düşmanlık besler gibi, Sözlerin kıymetinin azalmasını arzu eder, ta ki kendi fikrinin mahsulü olan eserler onlara yetişsin, onlar gibi satılsın. Şunu mecburen haber veriyorum ki:

Bu Kur'an derslerinin dairesi içindekiler, çok büyük âlim ve müçtehit de olsalar vazifeleri –iman ilimleri noktasında– yalnız yazılan şu Sözlerin şerhi, izahı veya tanzimidir. Çünkü çok emareyle anlamışız ki, bize bu iman ilimlerinde fetva vazifesi verilmiş. Eğer biri dairesimiz içinde nefsin ilimden kaynaklanan enaniyetten aldığı bir hisle şerh ve izah dışında bir şey yazsa, soğuk bir karşı gelme veya noksan bir taklitçilik hükmüne geçer. Çünkü çok delil ve emareyle şu hakikat ortaya çıkmış ki, Risale-i Nur eczaları Kur'an'dan süzülüp gelmiştir. Her birimiz iş bölümü kaidesiyle birer vazife üstlenip o âb-ı hayat sızıntılarını muhtaç olanlara yetiştiriyoruz.

Şeytanın Altıncı Hilesi

Şudur ki, insandaki tembellik, tenperverlik (yani rahatna düşkünlük) ve vazifedarlık (yani memuriyet) damarından faydalanır. Evet, insan ve cin suretindeki şeytanlar her yönden hücum eder. Arkadaşlarımızdan kalbi sağlam, sadakati kuvvetli, niyeti ihlâslı, himmeti yüksek olanları gördükleri vakit başka noktalardan saldırırlar. İşimizi sekteye uğratmak ve hizmetimize usanç verdirmek için onların tembelliklerinden, rahata düşkünlüklerinden ve vazifeli olmalarından faydalanırlar.

Onları öyle hilelerle Kur'an hizmetinden alıkoyuyorlar ki, Kur'an hizmetine vakit bulamamış diye haberleri olmadan bir kısmına fazla iş buluyorlar. Bir kısmına da dünyanın cazibeli şeylerini gösteriyorlar ki, hevesleri uyansın hizmete karşı bir gaflet gelsin, vesaire... Bu hücum yollarını anlatmak uzun sürer. Kısa keserek dikkatli anlayışınıza havale ediyoruz. Ey kardeşlerim, dikkat ediniz! Vazifeniz kutsîdir, hizmetiniz ulvîdir. Her bir saatiniz bir gün ibadet hükmüne geçebilecek kıymettedir. Biliniz ki, elinizden kaçmasın!

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الْحَبِيبِ الْعَالِيِّ الْقَدْرِ الْعَظِيمِ

وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ آمِينَ الْجَاهِ

Dipnot-1 "Ey iman edenler! Sabırlı olun, sabır yarışında düşmanlarınızı geride bırakın, her an cihada hazırlıklı bulunun ve Allah'tan korkun ki kurtuluşa eresiniz." Âl-i İmrân Sûresi, 3:200.

Dipnot-2 "Benim âyetlerimi, az bir dünya menfaatıyla değiştirmeyin." Bakara Sûresi, 2:41.

Dipnot-3 "İzzet sahibi Rabbin, onların yakıştırdıklarından münezzehtir. Bütün peygamberlere selâm olsun. Hamd ise Âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur." Sâffât Sûresi, 37:180-182.

Dipnot-4 "Seni her türlü noksandan tenzih ederiz. Senin bize öğrettiğinden başka bilgimiz yoktur.

Muhakkak ki Sen, ilmi ve hikmeti herşeyi kuşatan Alîm-i Hakîmsin." Bakara Sûresi, 2:32.

Dipnot-5 Allah'ım! Kadri pek yüce ve makamı pek büyük olan Habibin, Ümmî Peygamber, Efendimiz Muhammed'e ve âline ve ashabına salât ve selâm et. Âmin.

Hücumât-ı sitte nedir?

İnsan bu dünyaya imtihan için gönderilmiştir. Hayat baştan başa, değişik boy ve derinlikte bir imtihanlar zinciri olarak devam eder durur. İnsan tâ çocukluğundan başlayarak ruhunun bedeninden ayrılacağı ana kadar hayatının her karesinde bu imtihanlarla yüz yüzedir. Bediüzzaman Hazretleri, Hücumât-ı Sitte' adıyla Yirmi Dokuzuncu Mektubun altıncı kısmında, 'İns ve cin şeytanlarının altı desiselerini inşaallah akim bırakır ve hücum yollarının altısını da seddeder' diyerek bu imtihanların en tehlikeli olanlarını 'hubb-u cah, korku, tamah, ırkçılık, enaniyet ve tenperverlik' olarak tesbit etmiştir. Şimdi Bediüzzaman'ın tespit ettiği bu hastalıkları yine onun perspektifinden icmalî olarak izah etmeye çalışalım.

Hubb-u cah; makam arzusu ve şöhret düşkünlüğü demektir. Bediüzzaman insandaki bu duyguyu, 'İnsanda, ekseriyet itibarıyla, hubb-u cah denilen hırs-ı şöhret ve hodfuruşluk ve şan ve şeref denilen riyakârâne halklara görünmek ve nazar-ı âmmede mevki sahibi olmaya, ehl-i dünyanın her ferdinde cüz'î, küllî arzu vardır. Hatta o arzu için hayatını feda eder derecesinde şöhretperestlik hissi onu sevk eder' diyerek hulasa eder. Hubb-u cah, kalbin üzerine zift çeken ve ruhu felç eden kötü bir haslettir. Gönlünü böyle bir hastalığa kaptırmış talihsizlerin, bakışlarının bulanıp yol ve yön değiştirerek çıkmaz sokaklara girmeleri her zaman ihtimal dahilindedir. Gerçi hubb-u cah dediğimiz bu virüsün her insanda az-çok bulunması tabiidir. İşte bu itibarladır ki, şayet bu his, meşru bir zeminde tatmin edilme yoluna gidilmezse, kendini böyle bir duygu ve düşünceden kurtaramayanların hem kendilerine hem de içinde buldukları topluma zarar vermeleri kaçınılmazdır. Böyle bir zararın telafisi ise oldukça zordur.

İkincisi, korkudur. İnsan korkuyla iradesine kement vurarak onu gemleyebilir. Bilhassa günümüzde ehl-i gaflet, korku hissiyle insanları sindirmeye çalışmaktadır. Bediüzzaman 'İnsanda en mühim ve esaslı bir his, hiss-i havftır. Dessas zalimler, bu korku damarından çok istifade edip onunla korkakları gemlendiriyorlar. Bunlar avamın ve bilhassa ulemanın bu damarından çok istifade ediyorlar, korkutuyorlar, evhamlarını tahrik ediyorlar' deyip, meseleyi biraz da zaman ve mekân unsurlarıyla gözler önüne sermiştir. Hak ve hakikate inanmış bir sinenin bu marazdan kurtulması, ancak imanıyla metafizik gerilime geçip 'Bin izzetim, bin haysiyetim ve bin şerefim olsa da, hepsi bu uğurda feda olsun. Ölüm ancak Allah'ın elindedir.' kanaatleriyle aşılabılır. Zira kimseden korkmamanın yegane çaresi, korkulması gereken gerçek kaynaktan korkmakla mümkündür.

Üçüncü desise, tama'dır. Tama, bir şeyi hırsıyla istemek, açgözlülük ve doymazlık mânâlarına gelmektedir. Allah Resûlü (s.a.s.), 'Eğer âdemoğlunun iki vadi altını olsaydı muhakkak üçüncüsünü isterdi. İnsanın gözünü ancak toprak doyurur. Allah ise tevbe edenin tevbesini kabul eder.' sözleriyle tama'ın esiri olan insanların halet-i ruhiyelerini resmedip sunmaktadır. İnsan ancak, 'Yiyin, için fakat israf etmeyin.' âyetini kendine bir ölçü kabul edip, harcamalarını israfa varmayan bir ölçüde yaparak tama'dan sıyrılabilir. Ayrıca bazı kötü ruhlar, tama damarına girip inanmış sineleri kendi menfur emellerine alet edebilirler. Bediüzzaman, 'Ehl-i dünya, hususan ehl-i dalâlet, parasını ucuz vermez, pek pahalı satar. Bir senelik hayat-ı dünyeviyeye bir derece yardım edecek bir mala mukabil, hadsiz bir hayat-ı ebediyeyi tahrip etmeye bazen vesile olur. O pis hırsıyla, gazab-ı İlahiyi kendine celb eder ve ehl-i dalâletin rızasını kazanmaya çalışır' diyerek dikkatleri böyle bir tehlikeye çekmektedir.

Dördüncü husus, ırkçılıktır. İrkçilik fikri ilk defa Avrupa'da Durkheim ile başlamış ve sonraları da Devlet-i Âliye'nin sonunu hazırlayan âmillerden birisi olmuştur. Zira ırkçılık mülâhazasıyla sıbğatullah hakikatine mazhar olmuş milletimizi, Türk'ü Kürd'e, Kürdü Boşnağa, Boşnağı da Arnavut'a vurdurarak birbirine düşürmüşlerdir. İslâm, ırkçılığı dinin önünde tutan böylesi bir milliyetçilik anlayışına karşıdır. Evet İslâm'daki iman bağı sayesinde kabilecilik ve ırkçılık tamamen ortadan kaldırılmıştır. Ashab-ı Kirama bakıldığında birçoğunun farklı ırktan olduğu hemen müşahede edilir. Mesela Hz. Ebû Bekir Arap, Hz. Bilal Habeşli, Hz. Suheyb Bizanslı ve Hz. Selman ise Farslı'dır. Bunların hepsi farklı iklim ve farklı ulusların insanları olmalarına rağmen İslâm potasında birleşerek birbirleriyle kardeş olmuşlardır. Zaten 'Muhakkak ki Allah yanında en üstün olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır.' âyeti bu hakikati belgeler mahiyettedir.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi İslâm, bir yandan ırkı, dinin önünde tutan menfî bir milliyetçiliği reddederken diğer yandan da müsbet milliyetçiliği tesbit buyurmuştur... tesbit buyurmuştur; zira soy-sop, milliyet ve kavmiyet de bir gerçektir. Ayrıca bu 'Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık.', âyetinde yerini alan içtimaî bir vakiadır. Bediüzzaman da, bu gerçeği çok güzel bir şekilde teşhis etmiş ve bu teşhisini şu ifadelerle dile getirmiştir: 'Şu müsbet fikr-i milliyet, İslâmiyet'e hadim olmalı, kale olmalı, zırhı olmalı; yerine geçmemeli. Çünkü İslâmiyet'in verdiği uhuvvet içinde bin uhuvvet var; âlem-i bekada ve âlem-i berzahta o uhuvvet baki kalır. Onun için, uhuvvet-i milliye ne kadar da kavi olsa, onun bir perdesi hükmüne geçebilir. Yoksa onu onun yerine ikame etmek, aynı kalenin taşlarını kalenin içindeki elmas hazinesinin yerine koyup, o elmasları dışarı atmak nevinden ahmakane bir cinayettir.'

Beşinci desise eneniyet ve benliltir; insandaki en zayıf ve en tehlikeli olan eneniyet (benlik) duygusudur ve insanın mahiyetinden ilk defa sökülüp atılması gerekli olan bir şeydir. Zira benlik anaforuna kapılan talihsizlerin, hak ve hakikati görüp bilmesi ve gözleri bağlı olduğu için de yoldan çıkmadan hedefe yürümeleri çok zordur. Bediüzzaman, 'Ey kardeşlerim! Dikkat ediniz, sizi eneniyetle vurmasınlar, onunla sizi avlamasınlar. Hem biliniz ki, şu asırda eh-i dalâlet eneye binmiş, dalâlet vadilerinde koşuyor. Ehl-i hak, bilmeceburiye, ancak eneyi terk etmekle hakka hizmet edebilir. Enenin istimalinde haklı dahi olsa, mademki ötekilere benzer ve onlar da onları kendileri gibi nefisperest zannederler, işte böyle bir hâl, hakkın hizmetine karşı bir haksızlıktır. Bununla beraber, etrafında toplandığımız hizmet-i Kur'âniye, eneyi kabul etmiyor, nahnü (biz) istiyor.' sözleriyle bu şeytanî sığfata karşı bizi tetikte olmaya çağırır.

Altıncısı tenperverlik rahata düşkünlüktür; günümüzde ciddi bir maraz halinde hakka gönül vermiş yiğitlerin pek çoğunun ayağına dolaşan tenperverlik (rahata düşkünlük) hastalığıdır. Evet içtimaî ruhu uyandıran, insanları irşat edip onları hakiki insanlığa yükselten kendini hakikate adanmış bu hasbî ruhlara, böyle yüce bir mefkure uğrunda kat'iyen tenperverliğe girmeden, maddî-mânevî her şeylerini feda etmeye hazır olmalıydılar. Üsturevî mahiyette Hz. İbrahim'in servetiyle alâkalı anlatılan bir menkıbe vardır. Aslı olmasa da, faslı bize bir şeyler anlatır. Hz. İbrahim'in o kadar çok koyunları ve bu koyunların çobanları vardır ki, o kendi dönemi itibarıyla en zenginlerinden sayılır. Bu kadar geniş bir serveti peygamberlik mansıbyıyla telif edemeyen -hangi mülâhazadan kaynaklanırsa kaynaklansın- meleklerden bazıları, 'Acaba peygamberlik mansıbyıyla bunca servet nasıl te'lif edilir' şeklinde bir soru tevcih ederler.

Cenâb-ı Hak da 'Bu servet onun gönlüne girmiş mi girmemiş mi gidin deneyin.' der ve bunun üzerine melekler, vahiy meleği Cibril-i Emin reisliğinde insan suretinde temessül ederek Hz. İbrahim'in yanına gelirler. Burada melekler onun duyacağı şekilde 'Subbûhun, Kuddûsün, Rabb'ül-melâiketi ve'r-rûh' diyerek mârifetlerini ifade ederler. Bu kelimelerin her biri, Cenâb-ı Hakk'ı takdis ve tesbih adına çok iyi seçilmiş kelimelerdir. Kalbi lahutî esintilere açık olan Hz. İbrahim, böyle bir tesbih duyunca çok hoşuna gider, 'Allah aşkına bu ne güzel şey!' şeklinde hayretini bildirir ve 'Servetimin üçte biri sizin olsun, dediklerinizi bir kere daha söyleyin.' der. Melekler bir daha söylediklerinde Hz. İbrahim, 'yarısı sizin olsun', bir kere daha söylediklerinde ise 'çobanlarımla beraber size köle oldum' karşılığını verir. Bunun üzerine Cibril kendini tanıtır ve 'Ben Allah'ın meleğiyim. Bunlara ihtiyacım yok, fakat Rabbim senin sadakatini göstermek istedi ve seni bizimle imtihan etti' der ve oradan ayrılırlar. Evet ak yolun hak yolcuları, rahat ve rehavet girdabına kapılmadan niyetlerinde sadece Allah rızası olduğu halde hep yollarına devam etmelidirler.

Hâsılı; Allah'ın sonsuz rahmetine karşı, O'na olan ümit ve teveccühü bir lahza olsun kaybetmeden, daima nazarlar O'na yönlendirilmeli ve murakabe hissiyle meşbû olarak hareket edilmelidir. Böylece aksiyon ruhu dumura uğramayacak ve 'Hücumât-ı Sitte'de zikredilen desiselere kapınılmadan, günahların hacaletinden ve ümit kırıcılığından sıyrılıp af kevserlerinden kana kana içerek ruhlara inşirah veren sonsuz rahmetlere ulaşmak mümkün olacaktır.

Notlarım

